

ohledu na to, zda jedná se o prvotní povinnost soukromoprávní či veřejnoprávní, a jest ku rozhodování o podané žalobě příslušným dovolávaný soud, třebas nároky dělníků, jež žalující strana dle svého tvrzení místo žalované nemocenské pokladny uspokojila, byly z vyřizování pořadem práva soukromého vyloučeny. Nárok žalující firmy na náhradu výloh za nemocenskou pokladnu jest sice do jisté míry odvislým od nároku jejích zaměstnanců proti nemocenské pokladně, není však s nimi totožným a nelze proto souhlasiti s odůvodněním prvního soudu, že připuštěním pořadu práva soukromého by nárok veřejnoprávní byl proti úmyslu zákona proměněn v nárok soukromoprávní. Nárok žalující firmy jest při vši prejudiciálnosti nároku jejích zaměstnanců nárokem ryze soukromoprávním, upraveným předpisem §u 1042 obč. zák., a lze jej dle §u 1 j. n. uplatňovati jen před řádnými soudy. Nelze zde užiti obdoby případu, kde nárok veřejnoprávní přejde postupem na jinou osobu, nýbrž naopak obdoby s případem, kde zmocněnec požaduje na zmocniteli náhradu výloh, které za zmocnitele dle předpisů práva veřejného učinil. Stejně jako zmocněnec by se této náhrady jen u řádných soudu domáhati mohl, může i podaná žaloba jen pořadem práva býti vyřízena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolací stížnosti.

D ů v o d y:

Stěžovatel poukazuje se především na zcela správné odůvodnění napadeného usnesení. Na vývody dovolací stížnosti se podotýká, že jest správným, že nárok pojištěnce proti nemocenské pokladně jest povahy veřejnoprávní, že spory ohledně postižních nároku mezi nemocenskou pokladnou a jinými ústavy nemocenskými projednati jest u příslušného správního úřadu, a že postupem veřejnoprávního nároku nelze pozměniti veřejnoprávní jeho povahu, což plyne již ze zásadního ustanovení §u 1394 obč. zák., dle něhož jsou práva postupitele a postupníka totožná, leč v tomto případě se ani o taková práva ani o postup nejedná, nýbrž o náhradní nárok dle §u 1042 obč. zák., jenž jest nárokem soukromoprávním a proto příkázán k právomoci řádných soudu i tehdy, když zákonný závazek k nákladu jest rázu veřejnoprávního, jak všeobecně jest uznáváno.

Čís. 2306.

Opovědáním rozepře (§ 21 c. ř. s.) nepřerušuje se promlčení. Ve lhůtě čl. 386 obch. zák. dlužno vůči zasílateli uplatňovati i nárok na náhradu útrat prosouzeného sporu s dráhou.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, Rv II 409 22.)

Žalobce svěřil žalovanému zasílateli dopravu 11 sudů vína. Ve stanici určení dne 13. března 1920 se zjistilo, že jeden sud byl poškozen a víno z něho částečně vyteklo. Žalobce žádal nejprve náhradu škody na dráze, a, když odmítla, vyzval žalovaného k náhradě škody. Žalo-

vaný k výzvě neodpověděl, načež žalobce žaloval dráhu o náhradu škody žalobou Cg IV a 241/21 a opověděl spor žalovanému. Žalovaný do sporu nevstoupil. Prosouzením sporu s dráhou vznikly žalobci další útraty, o jichž náhradu jakož i náhradu škody původně vzešlé žaloval v dubnu 1922 žalovaného. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, shledav žalobní nárok promlčeným dle čl. 386 obch. zák. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v tom, že soud první stolice míní, že žalobní nárok jest vedle ustanovení čl. 386 obch. zák. promlčen, kdežto prý se v tomto případě jedná o nárok na náhradu škody, který se promlčuje ve lhůtě 3leté dle Šu 1489 obč. zák. Následkem tohoto nesprávného právního posouzení neprovedl prý soud první stolice důkazů žalobcem nabídnutých, pročež zustalo řízení kusým. Soud odvolací jest toho názoru, že jde v tomto případě o právní poměr dle čl. 379 obch. zák., ježto žalovanou dlužno považovati za zasílatele, což žalobce ve svých podáních sám uznává, zvláště i ve spisu odvolacím, kdež tvrdí, že žalované firmě ve lhůtě čl. 386 obch. zák. spor opověděl ve smyslu Šu 21 c. ř. s. Následkem toho měl žalobce uplatňovati své nároky proti žalované firmě žalobou ve lhůtě čl. 386 obch. zák., čítajíc od dodání zboží, a, poněvadž zboží bylo dodáno 13. března 1920, dlužno považovati žalobní nárok za promlčený. Ustanovení Šu 1489 obč. zák. nelze v tomto případě použiti, jelikož se jedná o obchod zasílatelský dle obchodního zákona, následkem čehož jsou jen ustanovení obchodního zákona na místě (čl. 1 obch. zák.). Konečně jest doložiti, že opovědění sporu nelze považovati za důvod přerušení promlčení vedle ustanovení Šu 1497 obč. zák. Okolnost, že žalovaný do sporu Cg IV a 241/21 nevstoupil, žalobci nikterak nevadila, aby ve lhůtě čl. 386 obch. zák. nepodal proti němu žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D u v o d y:

Právní účinky, které spojuje dovolatel s předpisem Šu 21 c. ř. s., nezáležejí v tom, že jednoroční lhůta čl. 386 obch. zák. s ohledem na § 1497 obč. zák. byla přerušena, nýbrž dlužno s opověděním právní rozepře dle Šu 21 c. ř. s. spojovati jen ty účinky práva civilního, o nichž dotyčné zákony mluví výslovně (§ 896, 1361, 1397, 931 obč. zák.). Dle Šu 1497 obč. zák. pouze s k u t e č n ě p o d a n á ž a l o b a (dv. dekret ze dne 30. ledna 1819, sb. zák. s. čís. 1540) a řádné pokračování v ní přerušují promlčení. Pouhé opovězení rozepře skutečné podání žaloby nemůže nahraditi. Že nárok na náhradu útrat vznikl teprve vydáním dotyčných rozsudku, nepadá při posuzování této sporné věci na váhu, jelikož právním základem žalobním i v příčině útrat prohraných rozepří je náhrada škody z vadného naložení zboží odesílatelem, tedy to je nárok hlavní (§ 912 a 913 obč. zák.), ale právě tento hlavní nárok, jenž je i vedlejšího základem, dle čl. 386 obch. zák. zanikl. Nelze tedy dovolateli přisvědčiti, že by byl odvolací soud pochybil, když bera zřetel na namítané promlčení, rozpoznal, že žalobcuv nárok už není po právu.